

Panna Mária Bohorodička

Na začiatku cirkevného roku, t. j. v advente, si pripomíname očakávanie príchodu Ježiša Krista, Spasiteľa sveta. Sviatky na oslavu tohto príchodu sú Vianoce, čiže sviatok Narodenia Pána. Začiatok občianskeho roku pripadá práve na ukončenie oktávy sviatku Narodenia Pána. Vtedy nám Cirkev kladie pred oči ženu, ktorú Boh vyvolil za matku nášho Spasiteľa. V nej si uctieваме nielen mimoriadne omilostenú osobu, ale aj najbližšiu a vernú spolupracovníčku na diele vykúpenia. Starí kresťania, ktorí si uctievali Ježiša Krista ako vteleného Božieho Syna, nemali ťažkostí nazývať jeho matku Bohorodičkou (po grécky Theotokos). Niektorým vtedajším teológom sa zdal byť tento názov prisilný; pripúšťali iba názov Kristova rodička (Christotokos). Tento názov je sám osebe správny, ak nevylučuje skutočnosť, že v osobe Ježiša Krista sa neoddeliteľne spájali ľudská i božská prirodzenosť. No v takom prípade by sa mohla jeho matka nazývať i Bohorodička. Ale práve to nechceli spomenutí teológovia pripustiť. Preto začali v Kristovej osobe oddeľovať božstvo od človečenstva. Najznámejším predstaviteľom takýchto náhľadov bol teológ Nestorios, ktorý bol v rokoch 428-443 carihradským patriarchom. Podľa Nestoria v Kristovej osobe bolo božstvo a človečenstvo oddelené, spojené iba morálnym zväzkom lásky. Takto potom dôsledne pokladal Pannu Máriu iba za matku Kristovho človečenstva. Nestoriovu náuku odsúdil v r. 431 Efezský koncil (3. všeobecný) pod vedením alexandrijského patriarchu sv. Cyrila. Ten zdôraznil, že Kristova osoba je jedna; nemožno v nej oddeľovať božstvo od človečenstva. Preto možno aj Kristovu matku nazývať Bohorodičkou. Veriaci v Efeze privítali koncilové vyhlásenie s nadšením a usporiadali na počesť Spasiteľovej Matky slávnostný sprievod. Dôkazom pradávej úcty Panny Márie ako Bohorodičky je aj najstaršia zachovaná mariánska modlitba (zo 4. stor.): „Pod tvoju ochranu sa utiekame, svätá Božia Rodička“. Avšak napriek dávnej úcte liturgické slávenie božského materstva Panny Márie je novšieho dáta. Sviatok tohto tajomstva ustanovil v r. 1931 pápež Pius XI. pri príležitosti 1500. výročia Efezského snemu. Sviatok pripadal na 11. októbra.

V rámci poslednej liturgickej obnovy (po Druhom vatikánskom koncile) sviatok Bohorodičky dostal významnejšie miesto a slávnostnejší charakter. V prvý deň občianskeho roku sa osobitným prejavom úcty ku Kristovej Matke dôstojne zakončuje oktáva sviatku jeho narodenia. Okrem toho si na začiatku občianskeho roku v Máriinom božskom materstve pripomíname počiatok našej spásy a osobitnú výsadu, ktorá je východiskom ostatných jej výsad. Sv. Irenej a iní cirkevní otcovia zdôrazňovali, že Panna Mária nebola len biologickým nástrojom alebo prostriedkom Vtelenia, ale že spolupracovala s Bohom dobrovoľnou vierou a poslušnosťou.

Pápež Pavol VI. v dokumente „Cultus marialis“ zdôraznil jasne dôležitosť tejto úcty, keď povedal: „Úcta Cirkvi k blahoslavenej Panne Márii patrí do samej podstaty kresťanského kultu.“ Už v živote prvotnej cirkvi badať, že hlavnými piliermi náboženského života bola viera v Ježiša Krista a úcta k Matke Božej. Základným prameňom, ktorý nám hovorí o pozemskom živote Panny Márie je Písmo sväté predovšetkým Nového zákona. Nepodáva nám síce jej ucelený životopis, ale pomáha nám bližšie poznávať tú, ktorá bola od večnosti vyvolená Bohom stať sa Matkou Jeho Syna. V dejinách Cirkvi od počiatku možno zreteľne badať určitý vývin tejto mariánskej úcty. Mariánska tematika sa stala predmetom teologických diskusií, v ktorých cirkevní otcovia vysvetľovali poslanie Panny Márie v dejinách spásy. Medzi prvými boli: sv. Justín, sv. Irenej a Tertulián. Panna Mária je u nich nazývaná „druhou Evou“ a v tejto paralele pokračovali aj ďalší otcovia napríklad sv. Augustín, ktorý napísal: „Skrze Evu prišla smrť, skrze Máriu – druhú Evu, prišiel život a spása.“ Veľkým ospevovateľom Panny Márie bol predovšetkým sv. Efrém Sýrsky, ktorého môžeme smelo nazvať „mariánsky otec“. Tento ospevovateľ Márie píše: „Tys druhá po Bohu, teba len tvoj tvorca prevyšuje. Nijaká svätosť, nijaká dokonalosť nechýba. Si úplne plná Božej milosti.“ Nezabúdajme, že pravá mariánska úcta nás učí poznať úlohu Panny Márie v dejinách spásy a zároveň nás privádza bližšie ku Kristovi.

*K tomu Vám žehná Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

HVIEZDNY KONCERT

*Chváľte Pána vesmíru,
kozmos je jeho svätyňa
a jej rádius je
sto tisíc milión svetelných rokov.*

*Chváľte ho, Pána hviezd
a medzihviezdnych priestorov.
Chváľte ho, Pána Mliečnych ciest
a medzigalaktických priestorov.
Chváľte ho, Pána atómov
a medziatómových vákuí.*

*Chváľte ho
husľami, flautami a saxofónmi,
klarinetmi a anglickými rohmi,
lesnými rohmi a pozaunami,
krídlovkami a trúbkami,
violami a violončelami,
blúsmi a džesmi
a symfonickými orchestrami,
černošskými spirituálmi
a Beethovenovou Piatou
symfóniou,
gitarami a xylofónmi.*

*Všetko čo dýcha,
nech chváli Pána,
každá živá bunka.
Aleluja!*

Ernesto Cardenal

Pred istým supermarketom v Poprade je inštalovaný farebný pútač s nápisom: „Jan Zrzavý – maliar snov.“ Pozýva okoloidúcich na výstavu obrazov. Jej názov môžeme interpretovať dvojakým spôsobom.

Prvé vysvetlenie nám predstavuje skvelého umelca, ktorého umenie obdivujú všetci, lebo pochádza „z ríše snov“. Druhý význam spočíva v tom, že maliar má schopnosť maľovať ľudské sny. Je iba na každom z nás, čo si vyberieme...

Svätý Ján, apoštol, je maliar snov. On, vedený a inšpirovaný Božím Duchom, priam majstrovsky vyjadril myšlienku Ježišovho narodenia: „Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami“ (Jn 1, 14). Jednoduchá a pritom taká geniálna myšlienka! V tejto chvíli sme ho označili za „maliara snov“ pre veľkosť tejto myšlienky a pre každodenné „recitovanie“ v modlitbe Anjel Pána. Máme však aj iný dôvod, prečo sme mu dali takýto prívlastok. Už celé generácie snívajú, prípadne túžili po Mesiášovi. Svätý Ján chcel teda povedať, že teraz sa všetko naplnilo.

Ktorá myšlienka je pre nás dôležitejšia? Tá, ktorá nás motivuje konať. Postačí nám pravda, ktorá nás učí, že Boží Syn sa stal človekom? A to zďaleka nie je všetko! Svätý Ján pokračuje v tvrdení, že z tejto plnosti sme my všetci dostali a dostávame milosť za milosťou. Veď práve človek má osov z Ježišovho narodenia. Boží Syn a Syn človeka nás svojou prítomnosťou obdarúva netušenými milosťami. Denne vstupuje do ľudského spoločenstva, aby ho posväcoval. Vedení jeho milosťou, vstúpme teda najprv do seba! Nebojme sa samých seba! Nech správny pohľad do nás a na nás prinesie to, čomu hovoríme duchovný rast. Práve on bráni prehnanej myšlienke o sebe, ale tiež zbavuje pocitu vydedenia. Vstupujeme do sveta aj napriek jeho protirečieniam, cítiac v sebe každodenný zápas dobra a zla. Výsledok tohto „merania síl“ naisto pomôže tým, ktorí bojujú za vyššie hodnoty. Finančný výťažok z rôznych podujatí nesie so sebou cieľovú sumu. Výťažok zápasu o zvládanie hriechu sa vyčísliť nedá, preto prichádza Ježiš. Prichádza, aby nám oznámil, že víťazstvo má cenu jeho krvi. Prichádza, aby nám povedal, že nás nikdy neopustí. Musíme však oceniť aj skutočnosť, že Slovo, ktoré sa odelo do ľudského šatu, nám prinieslo šat božský. „Maliar snov“ – sv. Ján – mohol teda skonštatovať, že tí, ktorí tento šat prijali, sa stali Božimi deťmi.

ŠTEFAN VITKO

*Nech sa nádej rozhorí
všetkej zlobe navzdory
v novom roku zovšadiaľ.
S tou nádejou pôjdete
vždy radostne po svete:
s Vami bude Kristus Kráľ.*

Sväté omše vo Vianočnom období (B)

2.I. pondelok - vo vianočnom období « *Missa Tridentina* »
17.00 Za farníkov

3.I. utorok - vo vianočnom období
17.00 Za Ľ. Jána, Máriu a Antona

4.I. streda - vo vianočnom období
17.00 Za farníkov

5.I. štvrtok s platnosťou prikázaného sviatku – prvý štvrtok
16.00 Adorácia za duchovné povolania
17.00 Za Ľ. Viliama a Annu Srňákových a rodičov

6.I. piatok - Zjavenie Pána - prikázaný sviatok – prvý piatok
8.00 Za farníkov
Lektori: Vráblová M., Jelínek E.
10.00 Za Ľ. Ernesta Tomašoviča – 30. deň
Lektori: Polakovičová J., Hrdlovičová K.

7. I. sobota - po Zjavení Pána – Fatimská sobota
8.00 Za Ľ. Jána

Upratovanie kostola č.d. 28 - 51

8.I. Druhá nedeľa po Narodení Pána-Krst Krista Pána
8.00 Za Ľ. Antona a Zlaticu Kulifajových a rodičov
Lektori: Polakovičová Z., Macáková E.
10.00 Za farníkov
Lektori: Bublavá M., Bublavý M.

Končí sa Vianočné obdobie

Liturgický kalendár

2.I. pondelok sv. Bazil Veľký a Gregor Naziánsky, biskupi a učiteľia Cirkvi

3.I. utorok Najsvätejšie meno Ježiš

4.I. streda sv. Alžbeta Settonová Bl. Angela z Foligna

5.I. štvrtok sv. Telesfor, pápež

6.I. piatok Zjavenie Pána, slávnosť – prikázaný sviatok - prvý piatok

7.I. sobota sv. Rajmund z Peňafortu, kňaz

Vo štvrtok 5. januára 2012 pri svätej omši budeme posväcovať trojkráľovú vodu, kriedu a tymian. Prineste si nádoby na svätenu vodu.

V piatok 6. januára 2012 sa uskutoční trojkráľové posvätenie domov (koleda). Záujemci o posvätenie svojho domu sa môžu prihlásiť a zapísať u pánov kostolníkov.

Anjel, ktorý otvára nebo

Jakub uteká pred svojim bratom Ezauom. Bojí sa, že by ho jeho brat mohol zavraždiť. Veď Ezau je silnejší ako on. Kým Jakub sa spolieha na svoj prefíkaný rozum, Ezau dôveruje svojim svalom. Ezau nevie svojmu bratovi odpustiť, že ho obral o právo prvorodeného a pripravil ho aj o otcovo požehnanie. Teraz je Jakub na úteku. Uprostred púšte chce prenocovať a ako poduška mu posluží kameň. Prísni sa mu sen: „I videl rebrík opretý o zem, jeho vrchný koniec siahla až do neba a Boží anjeli vystupovali a zostupovali po ňom“ (Gn 28, 12). A nad ním stál Pán a hovoril: „Hľa, ja som s tebou a budem ťa strážiť všade, kam pôjdeš, a privediem ťa späť do tejto krajiny lebo ja ťa neopustím, kým nesplním, čo som ti prisľúbil“ (Gn 28,15). Tu anjeli spájajú nebo so zemou. Otvárajú nebo nad tým, nad ktorým sa pri jeho úteku akoby nebo zamračilo alebo uzavrelo. Akoby sa zrazu v jeho živote všetko obrátilo na dobré a otvoril sa mu širší horizont. Jakub vie, že jeho život bude požehnaný, že Boh bude s ním a splní mu svoj sľub.

Dosť často sa aj my ocitáme na úteku. Biblia pozná veľa takýchto príbehov. Ale pri Jakubovom úteku ide o celkom iný prípad, než je obyčajný útek. Jakub uteká pred vlastným tieňom. Lebo Ezau je temný brat, tieň, ktorý Jakub doteraz nebral vážne. Útek zaiste nie je účinný spôsob, ako sa vyrovnáť s tieňom. Lebo tieň nás vždy dostihne. Neunikneme mu. Každý psychológ nám potvrdí, že je dôležité integrovať vlastný tieň. V opačnom prípade by nám chýbala podstatná časť našej duše. Ale Jakub neintegruje, on uteká. Najprv musí prejsť ťažkou školou, kým v nočnom súboji so záhadným mužom pri Jabboku prijme svoj tieň, a tým sa stretne so samým Bohom. Najskôr je na úteku. Lež Boh ho ani vtedy neopúšťa. Aj útek je dovolený. Anjeli, ktorí sa zjavujú Jakubovi vo sne, mu uprostred jeho úteku otvárajú nebo. Pre mňa to má dva významy: Niekedy nemôžeme tieň integrovať, kým sa nám neukáže širší obzor a anjel nad nami neotvorí nebo. Aby sme mohli akceptovať vlastný tieň, musíme mať cieľ. Kto sa nezbaví závislosti od svojho tieňa, chce pred ním aspoň zutekať. Lebo tieň v nás vždy vyvoláva strach. Iba vtedy, keď sa postavíme zoči-voči tieňu cez prizmu otvoreného neba, začína strácať na nebezpečnosti. Lebo otvorené nebo prežiarí svojím svetlom aj samotný tieň.

Druhý význam tkvie v častej skúsenosti, že práve tam a vtedy, keď sme aj psychicky na konci s dychom, čaká nás anjel otvárajúci nebo a s Božou pomocou sa náš život môže rozbehnúť na plné obrátky. Tam, kde vyhasínajú naše nádeje, zjavuje sa v našom živote anjel a ukáže nám všetko z iného pohľadu, v novom svetle. Pre mnohých ľudí sa až miesto a čas ich bezvýhodiskovej krízy stali bodom, v ktorom objavili duchovnú cestu. Takáto duchovná cesta nie je však nijakým lacným východiskom, žiadnym preskočením vlastnej krízy, ale je tou jedinou cestou, ktorá vedie skutočne ďalej. Keď zlyhajú všetky vonkajšie možnosti, potom musíme kráčať len po svojej vnútornej ceste a takto si dať život opäť do poriadku. Vtedy odhalíme, že práve na tejto vnútornej ceste sa skrývalo naše skutočné ja - a to nám ukáže východisko zo slepej uličky, v ktorej sme uviazli.

Medzi anjelské funkcie patrí aj otváranie neba deťom. Deťom v rozvrátenej rodine sa život zdá často horší než na púšti či v pekle. Ale v pozemskom pekle nikto nedokáže žiť naveky. V takom prostredí vydržia len tak, že im vždy znovu anjel otvára nebo. Anjel má na to veľa spôsobov. Dieťa, ktoré doma prežíva pekle, sa môže naozaj kráľovsky potešiť peknému kvetu. Podobne sa cíti, keď láskyplne pohladí mačku alebo domáceho psa. Ine dieťa zabudne na strasti, keď sa vnorí do hry. Práve vtedy sa otvára nad ním nebo. A jeho život obohacujú nové horizonty. Iné dieťa posilní bohoslužbu, na ktorej sa rado zúčastňuje. Tam ho nábožné piesne unášajú k nebeským výšinám. Srdce mu ožíva.

Vtedy sa čosi otvára, akoby ťažké dvere, a duša od radosti vzlieta do všetkých strán. Deti o tom neuvažujú. Spontánne vyhľadávajú miesta, na ktorých sa ich život spája s nebom, kde sa vypína nebeský rebrík, po ktorom vystupujú a zostupujú anjeli. Na takých miestach sa presvedčajú, že nie sú opustené, že ich sprevádza Boh, ktorý sa postará o to, aby sa im život vydaril.

Kameň, ktorý si Jakub vybral ako podušku, môže byť obrazom mnohých kameňov, o ktoré sa potkneme, ktoré nám ležia v ceste, o ktoré zakopneme, cez ktoré padáme. Anjel premieňa kameň, o ktorý sa potkýname, na kameň, na ktorom stojí rebrík do neba a ktorý spája nebo so zemou. Anjel nám môže otvoriť nebo práve vtedy, keď sa potkýname, a práve tam, kde padáme a stroskotávame. V okamihu, keď nám iní ľudia hádžu kamene pod nohy, sa môže presádzať náš horizont. A uvedomíme si cieľ nášho života. Nie nadarmo berie Jakub na konci svojho príbehu kameň, stavia ho ako pamätník vďaka a pomaže ho olejom. Stáva sa preňho pamätným kameňom a bude mu pripomínať, ako Boh k nemu prehovoril a prisľúbil mu, že sa jeho cesta vydarí. Tvrdý kameň poleje Jakub olejom.

S kamením a prekážkami svojho života zaobchádza láskavo a jemne. Takto sa mu stáva miesto tvrdosti priestorom plodnosti, miestom, kde v nás môže začať čosi rásť a dozrievať. A kameň sa stáva znakom Božieho požehnaní, ktoré sa na nás vylialo ako vzácny olej práve vtedy, keď v nás bolo všetko akoby z kameňa. Veľakrát si len dodatočne uvedomíme, že kamene, o ktoré sme sa potkýnali, sa stali kameňmi požehnaní. Vo chvíli našich pádov na takéto kamene iba nadávame. Ale niekedy spoznáme, že práve pri takomto kameni v našom vnútri vytrysklo čosi nové, začal sa v nás proces dozrievania. Jakubov príbeh nám skutočne pripomína, že anjel je s nami aj vtedy, keď zakopneme, a práve vtedy, keď padneme na nos, otvára nám nebo a naplňa nás Božím požehnaním.

Ansel Grun „Anjeli pre život II“

Mária zachovávala všetky tieto slová vo svojom srdci a premýšľala o nich

Máriina pamäť. Táto pamäť ukazuje na dva rozmary života. Jeden hovorí o faktoch, ktoré možno presne vyjadriť, zaregistrovať, opísať. Narodenie, choroba, stretnutie, práca, zmierenie, smrť. Druhý rozmer hovorí o Božej logike. Ukazuje fakty v celistvosti a vovádza k poznaniu pravdy. Do tohto rozmeru môže človek len dospieť a dozrieť.

Mária zachytila tieto udalosti a neskôr vo svojom srdci o nich rozmýšľala - odkrývala v nich Božiu logiku. Jej srdce sa stáva nielen miestom bolesti, Mária odkrýva toto tajomstvo a vie, že v predpovedi Simeona je ukrytá spása i konečnosť utrpenia.

Máriina pamäť je predovšetkým udržiavaním toho, čo sa stalo v myšlienkach a spomienkach, no zároveň je čímisi viac. Je vnútorným kontaktom s tým, čo sa odohralo. Mária preniká k podstate vecí, vidí udalosti v ich súvislostiach a učí sa im rozumieť. V tichu dialógu vchádza do sveta tajomstva Božej múdrosti. Tieto spomienky Lukáš opisuje: zvestovanie a počatie Božieho Syna, Ježišovo detstvo, narodenie, útek do Egypta, klaňanie pastierov a troch kráľov, cesta na Golgotu, smrť a nakoniec zmŕtvychvstanie jej Syna. To, čo nevidela, už teraz vidí.

Vertikálna os medzi Bohom a človekom musí byť na oboch stranách v poriadku, inak nebude fungovať!

Luboš Onderčín „V hĺbkach slova“

Priatel'ia Vištuckých Listov. Tak ako predchádzajúce roky, len vďaka ich štedrosti ste ich mohli čítať po celý rok 2011.

**Na „Vištucké Listy“ ďalej prispeli :
Obec Vištuk, a ďalší, ktorí nechcú byť menovaní.
Všetkým úprimné Pán Boh zaplať!**

Rok nad evanjeliom

Keď prešlo osem dní...

Keď čítame vo Svätom písme o obriezke, cítime sa akosi trápne. Pred Bohom je všetko posvätné. U jednoduchých národov základnou spoločenskou jednotkou bol kmeň. Kmeň bol vo vedomí ľudí čosi neobyčajne živé - živé sociálne i nábožensky. Mimo kmeňa nebolo života, nebolo narodenia ani práva žiť, ba ani smrti.

V Izraeli to bolo podobne. Odovzdávanie života z generácie na generáciu bolo čosi posvätné. Odtiaľ vyplývala aj svätosť sily, ktorou sa život odovzdával. Chránil ju Boh, stud a svedomie. Boh príkazom, stud citom a odievaním, svedomie vedomím záväzkov a viny. Pohlavnosť nesmel nik znesväcovať. To všetko vyjadroval aj posvätný obrad obriezky.

Dnes nám toto všetko uniká. Posledné kmene v Jemene, Tibete a Afrike zanikajú. Kedysi bol kmeň silou, v ktorej sa zlievalo všetko - rodinná súdržnosť a disciplína, kolektívna hrdosť, vzájomná obrana, vlastníctvo pôdy a stád, náboženská súdržnosť. Zakladateľ kmeňa alebo rodu ostával natrvalo v úcte a vo svojich vybraných synoch bol

súčasne kňazom, kráľom, sudcom a vojvodcom. Toto všetko sa udržiavalo tradíciou a životnými záujmami. Obriezka sa včleňovala do tohto posvätného spoločenstva, do jeho tradícií, cti, do jeho dejín a nádejí. Vyjadrovala hlbokú úctu k zázraku darovania nového života.

Toto všetko bolo živé aj v ľude Izraela. Bolo to umocnené jednou vrcholnou zvláštnosťou. Hlavou Izraela ako kmeňa vzídeného z praotca Abraháma bol sám Boh. Boh sa stal pravým praotcom a patriarchom Izraela. Jeho vôľa bola svätá, bol to jediný zákon života Izraela a jeho budúcnosti. Poslušnosť Bohu bola jedinou čťou Izraela.

Po zmluve, ktorú Boh uzavrel s Abrahámom, bolo pre Izraelitu oveľa väčšou čťou patriť k rodu Abrahámovmu než pre Gréka patriť k mestu a štátu Solónovmu. Izraeliti sa stále považovali za ľud Abrahámov. Pre nich to však znamenalo, že sa stále obracali k Bohu Abrahámovmu, Izákovmu a Jakubovmu. To bol základ ich života. Izraeliti nikdy nehovorili o Bohu Mojžišovom. Mojžiš ako zákonodarca sa podobal skôr Solónovi, no zakladateľmi rodu boli patriarchovia. Tento základ národa jestvoval pred a nad všetkými zákonmi. Vyjadroval sa i posvätným obradom.

My sme vo svojej civilizácii už dávno prežili kmeňové zriadenie - najviac ak pred našimi očami vyšľahli len temné a pohanské stránky „mystiky krvi“ v rasistickom hnutí. No patriarchálne zriadenie malo kedysi i svoje veľké prednosti. Niektoré z nich ešte duchovne pretrvávajú v starých rehoľných spoločenstvách, ktoré s úctou hľadajú na svojho zakladateľa-patriarchu.

Mnohí ľudia dnes hľadajú na telo a na veci, ktoré s ním súvisia, s úškrnom a rozprávajú o nich vtipy. Izraelita hľadel na telo s posvätnou úctou. Aj telom patril Bohu cez svoj národ. Ježiš patril svojmu rodu, z ktorého vzišiel, i keď ho duchovne nesmierne rozšíril.

Pokrvná a telesná príbuznosť dnes nemá taký význam v príslušnosti k národu ako kedysi. Ale úctu k telu a posvätný pohľad na jeho sily by sme si mali obnoviť a chrániť.

I modlitbou.

Pane, nauč nás čisto hľadiť na telo, ktoré je tiež dielom tvojich rúk. Nech sa nám stane prostriedkom posväcovania. Daj nám pochopiť, že sme telesne i duchovne vzišli z národa, ktorý je už tisícsto rokov pokrstený a patrí tvojmu Synovi, Ježišovi Kristovi.

Dali mu meno Ježiš

Pojem nejakej veci sa usiluje zachytiť jej podstatu. Zmyslom mena nie je zachytiť neosobne len podstatu, ale predovšetkým osloviť osobu, aby sme si k nej mohli vytvoriť vzťah. Prostredníctvom mena môžeme osloviť druhého človeka priamo, bezprostredne, dôverne. Keby sme mali len čísla, znehodnocovalo by nás to. Prostredníctvom mien vstupujeme do ľudských vzťahov.

Už meno otca, matky, priateľa, vynikajúceho človeka je nám blízke a mnoho nám hovorí alebo pripomína. Čo potom meno Ježiš, oznámené pri zvestovaní! „Dáš mu meno Ježiš,“ stojí u Lukáša (1, 31). A u Matúša je vysvetlenie tohto mena -Vysloboditeľ. V evanjeliách sa toto meno opakuje veľmi často. Sv. Pavol napíše, že je to meno nad všetky iné mená, „aby sa na meno Ježiš zohlo každé koleno v nebi, na zemi i v podsvetí“ (Flp 1, 10).

Sväté meno Ježiš! Čo znamenalo v dejinách! V tomto mene Peter uzdravoval, v tomto mene sa diali divy a zázraky, v tomto mene sa zohýnali kolená veriacich, posväcovali sa generácie. V tomto mene prinášali misionári Boží život národom sveta.

Čím je pre mňa meno Ježiš?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku